

U OVOM BROJU:**BOŽJE GORUŠIČNO ZRNO***Vlado Pšenko***NAUČI NAS MOLITI***Tom A. Fletcher***UGODIO JE BOGU***Gipsy Smith***ZA NAS I ZBOG NAS***Aleksandar Birviš***SUPROTNE
PREDSTAVE O BOGU***C.S. Lewis***misaone refleksije****Smešna strana...****SIONSKA TRUBA***Uredništvo: Jan Vareca, Marina
Bako, Vlatko Dir, Jelena Janjić.**Saradnici: Janko Bako, Branko
Milijašević.***www.siont.net**

"Jer, ako neko samo sluša Reč, a ne izvršava je, sličan je čoveku koji posmatra svoje rođeno lice u ogledalu: pogleda se, pa ode i odmah zaboravi kako izgleda." (Jak. 1:23-24 SSP)

Biblija je poput ogledala. Pokazuje nam naše biće onako kakvo ono jeste. U ovom ogledalu, ako ćemo iskreno, svako od nas i ne dobija baš neku sjajnu sliku sebe, i uvek postoji potreba za doterivanjem i licanjem našeg bića. Ova iskrenost Božijeg ogledala je ujedno i razlog zašto mnogi ljudi odbijaju da se uopšte ogledaju u njemu ili pak imaju želju da ga unište - razbiju. Drugi, odmah potisnu ono što u ogledalu vide - prave se, da je to bio neko drugi a ne oni.

Postoji jedna anegdota o nekom starijem gospodinu, inače veoma ostrašćenom ljubitelju umetnosti.

Jednoga dana, on je sa svojom ženom posetio novu galeriju u gradu. No, u žurbi on je zaboravio da ponese svoje naočare. Kada su došli u galeriju on je odmah počeo iznositi svoje kritičke poglede o izloženim slikama. Naročito se dugo zadržao ispred jednog portreta u prirodnoj veličini. Govorio je na potcenjujući način i bahato o toj slici i slikaru. Nadmenim tonom je rekao: "Ovaj okvir uopšte ne odgovara ovoj slici. Prikazani čovek je suviše jadan i bezličan. Istinski je nezanimljiv i umetnik je učinio veliku grešku što je jednu ovakvu osobu uopšte portretirao!" Konačno je njegovoj ženi uspelo da ga povuče na stranu i da mu šapne: "Dragi, prestani, ti gledaš u ogledalo."

Dragi naši čitaoci,

ova priča ističe veliku lekciju za sve nas: Greške i mane kod drugih nam se ponekad čine prevelike i užasne, do te mere da postanemo slepi za svoje vlastite. Međutim, ako sebe pažljivo pogledamo u Božijem ogledalu - kroz Reč Božiju - shvatićemo da nije mudro da sebe merimo prema drugima. Naša istinska slika o nama biće nam jasno predložena, i uvidećemo da uvek postoji nešto na nama što treba srediti ili popraviti. Bogu je stalo da svakoga dana lepo izgledamo, zato, upotrebljavajmo dato nam ogledalo (Rim. 13:14; Kol. 3:12-14)!

Vaša, SIONSKA TRUBA.

BOŽJE GORUŠIČNO ZRNO

Vlado Pšenko

Dragi čitatelju, upitam li te za najveća svetska čuda, verujem da ćeš spomenuti Kineski zid, palatu *Taj Mahal* u Indiji, piramide u Egiptu, spuštanje čoveka na Mesec, možda i Eiffelov toranj ili čak i njujorški *Empire State Building*, nekadašnju najveću zgradu na svetu, ali evo ti još jedno pitanje za razmišljanje!

Šta misliš, što bi Isusovi učenici stavili na svoju listu najvećih svetskih čuda? Meni se čini da bi na prvom mestu bio hram u Jerusalimu. Taj mi se zaključak nameće dok čitam događaj iz Matejevog evanđelja, sam početak 24. poglavlja. Na izlazu iz hrama, Isusa čekaju učenici i žele mu pokazati hramsku zgradu. Verujem da su očekivali uzdah divljenja i Isusove reči pohvale, nešto kao: "Ah, dragi moji prijatelji, vi ste u pravu, ovo je uistinu pravo svetsko čudo!" No, kada im je Isus rekao: **"Vidite li sve ovo?... Istinu vam kažem: neće ovde ostati ni kamen na kamenu koji neće biti razvaljen."** (Mt. 24:2 SSP). Zbog ove Isusove izjave oni su zasigurno doživeli veliko zaprepaštenje.

Moje posljednje pitanje bi bilo: šta misliš, šta bi Isus stavio na svoju listu najvećih svetskih čuda?

Ponudiću ti svoj odgovor. Mislim da bi na toj listi bilo jedno malo gorušično seme. Jednom je prilikom Isus izneo usporedbu o tome. Rekao je: **"Carstvo nebesko je slično zrnu gorušice koje je čovek uzeo i posejao na svojoj njivi. Iako je najmanje od sveg semena, kad izraste, veće je od sveg povrća. Razvije se u drvo pa ptice nebeske dolaze i gnezde se u njegovim granama."** (Mt. 13:31-32 SSP) Isus je ovde najverovatnije govorio o crnoj gorušici, čije su se semenke uzgajale za dobijanje ulja ili kao začini. Ovom je usporedbom zasigurno imao u vidu malu grupu učenika, s kojima će započeti njegova Crkva i vremenom se proširiti u sve krajeve sveta. Poput sićušnog semena gorušice koje izrasta u veliku biljku. No, razmišljajući o čudesnim Božjim putevima, došao sam do zaključka da se usporedba o gorušičnom zrnu na ovome i ne završava.

Događaji vezani uz Josifa, jedanaestog sina starozavetnog izraelskog patrijarha Jakova, podsećaju me na gorušično seme. Usudio bih

se reći da je Josif bio gorušično seme u Božjoj ruci. I to onda kad je nepravедно optužen i bačen u tamnicu. Zasigurno si u čudu, kada čuješ ovako nešto. No, predlažem ti da uzmeš Bibliju u ruke i čitaš. Od 37. poglavlja Prve Mojsijeve, prve knjige u Bibliji, možeš pratiti Josifov razvoj od njegove mladosti.

Josif je u tamnicu dospao pošto ga braća **"prodadoše u Egipat"**, a razlog tome sažeto iznose Dela apostolska, **"jer su mu zavideli"**. (Dela 7:9) Josif je - prema biblijskom opisu - bio sanjar i očevo ljubimac. No, s druge strane, bio je trn u oku svojoj mnogobrojnoj braći. Tužakao ih je ocu, pričao im snove, koje su braća doživljavala kao Josifovo razmetanje. Čini se, da je očeva pristrasnost prema sinu, kojeg je dobio u poodmakloj dobi, izazvala bojazan u braći da će Josif možda biti i jedini naslednik. Stoga su braća zamrzela Josifa do te mere da su smišljali plan kako da ga uklone - ubiju.

Prilika im se ukazala dok su čuvali stada. Opazivši Josifa u daljini, kako im dolazi u posetu, osetili su da je to pravi trenutak za izvršenje njihovog kobnog plana. Uхватili su ga i bacili u duboku jamu, u jedno isušeno spremište vode. Malo kasnije su ga izvadili i prodali u roblje karavanu trgovaca, koja je tim putem išao prema Egiptu. A ocu su rekli da je Josifa rastrgala divlja zver. Braća su mogla likovati: njihov je njihov plan savršeno uspeo! Nisu okrvavili svoje ruke, a ipak su se brata rešili, kao po onoj: **"Vuk sit a sve koze na broju!"**

Josif je kao rob odveden u Egipat i tu ga je kupio Petefrije, dvoranin egipatskog faraona. Činilo se u početku da je Josif došao u dobre ruke. Petefriju se Josif svideo, ali pored toga on je primetio da Bog iskazuje naklonost ovom njegovom robu. Zbog toga ga je Petefrije unapredio i imenovao za upravitelja celog svog doma. No, onda je novo zlo zadesilo mladića. Petefrijeva žena je pokušala zvesti Josifa. Kako joj to nije uspelo, iz besa ga je nepravедно optužila pred mužem za napastovanje. **"I gospodar Josifov uhvati ga"**, piše u Bibliji, **"i baci ga u tamnicu, gde ležahu sužnji carski: i bi onde u tamnici."** (1. Moj. 39:20 RDK)

Skoro da osećam tvoje sažaljenje nad Josifom, sigurno misliš u sebi: **"Siroti Josif, taj mladić baš nema sreće."** Međutim, ja verujem da Bog ima o tome drugačije misli. Istina je, da je Josif u tamnici bespomoćan, lišen oslonca. Otac je

mislio da mu je sin mrtav, braća su bila srećna što su ga se rešila. Njegov gospodar je na njega gledao kao na napasnika. Josifovi su izgledi za izlaskom iz ove beznadne situacije bili vrlo mali - ja bih rekao - sitni poput gorušičnog zrna, koje je najmanje od sveg semena. No, znaš li šta mislim da Bog kaže u ovom trenutku, dok je Josif u egipatskoj tamnici? Nešto poput ovog: *"Drago moje dete, morao sam te smanjiti do veličine mog gorušičnog zrna, tek sada - oslonjen samo na mene - moći ćeš dati ono što je najbolje u tebi."*

Da! Josif sanjar, pomalo razmaženi mladić, iznenada dospeva u ropstvo, a onda u tamnicu. No, u svemu tome ga Božja naklonost ne napušta. Bog mu daje mudrost da može protumačiti snove dvojici faraonovih službenika, koji su takođe bili bačeni u tu istu ćeliju tamnice. Sledom daljnjih okolnosti, Josif biva pozvan pred faraona, kako bi protumačio san, koji faraonovi čarobnjaci i mudraci nisu mogli. I u ovom slučaju, Bog je dao mudrost Josifu, te je on dao ispravno tumačenje faraonovog sna o "sedam mršavih i sedam debelih krava". To je toliko zapanjilo najmoćnijeg čoveka u Egiptu, da je u Josifu prepoznao pravu osobu da vodi njegovu zemlju.

Josif je konačno uzdignut na visok položaj. **"Evo, postavljam te"** - faraonove su reči Josifu - **"nad svom zemljom misirskom."** (1. Moj. 41:41 RDK) Nastaviš li dalje čitati o događajima koji slede, naići ćeš na to kako se Josif velikodušno izmirio sa braćom, i kako je oca, braću i njihove porodice spasio od gladi. Njegov otac Jakov je sa pravom za svog sina mogao reći sledeće: **"Josif je rodna grana, rodna grana kraj izvora, kojoj se ogranci raširiše svrh zida."** (1. Moj. 49:22 RDK) Ili kako je rekao Isus u usporedbi o gorušičnom semenu: **"Ono je, istina, najmanje od svih semena, ali kad naraste, veće je od povrća, i bude drvo da ptice nebeske dolaze i gnezde se na njegovim granama."** (Mt. 13:32 DS)

Zašto sam ispričao ovu priču o Josifu, s naglaskom na njegovo zatočenje u tamnici?

Moja namera je da te kroz nju ohrabrim. Osećaš li se sitnim, poput gorušičnog semena, bez izgleda da te iko primeti u ovom svetu, ili ti pruži ruku pomoć? Zatvara li se nebo nad tobom i lišava te svakog spoljašnjeg oslonca? Nemoj biti brz u osudi životnih okolnosti, jer možda je Bog kroz njih na delu - kao u slučaju Josifa. Možda ti Bog govori u dubini duše:

"Dopusti da te smanjim na veličinu gorušičnog zrna, kako bi u nedostatku svakog drugog oslonca, potražio svoj oslonac samo u meni."

No, jedno znaj i upamti: da bi Bog mogao od tebe načiniti gorušično seme, treba u tvom srcu imati i materijala za to. Josif je taj materijal imao. Kada ga je Petefrijeva žena iz dana u dan pokušavala zavesti, nagovarajući ga da legne s njom, Josifov je čvrsti odgovor bio: **"Pa, kako bih učinio tako grdno zlo i Bogu zgrešio!"** (1. Moj. 39:9) Kad je stajao pred faraonovim službenicima, ili samim faraonom, Josif je imao Boga u srcu i na usnama. **"Zar tumačenje"** (snova) - rekao je faraonovim službenicima - **"ne pripada Bogu?"** (1. Moj. 40:8). **"Ništa ja tu ne mogu"** - odgovorio je Josif faraonu, kad ga je upitao za tumačenje snova - **"nego će jedino Bog dati pravi odgovor."** (1. Moj. 41:16)

Prikloni se i ti tako Bogu, da bi sićušno gorušično seme, koje će On posejati moglo se i razviti - u veliko drvo. Tada ćeš poput psalmiste moći i ti zapevati: **"Znaite da Gospod divno čuva svetog svog; Gospod čuje kad Ga zovem."** (Ps. 4:4) ◀

Vlado Pšenko
vladimir.psenko@zg.t-com.hr
www.krscanski-radio.hr

NAUČI NAS MOLITI

Tom A. Fletcher

Molitva je prirodna stvar. Neko jednom reče: "Molitva je najuzvišenija upotreba govora." Stvoreni smo za život molitve. Danas mnogi ljudi smatraju da je molitva neka zastarela tradicija, jer nama ljudima je nemoguće da dođemo u kontakt sa Bogom. Drugi opet, mole se iz nekog običaja ili zato jer to zahteva pravilo ponašanja njihove vere - religiozne pripadnosti - da ne odskaču od gomile. Neki drugi, mole se samo u vremenima krize i nesigurnosti - kada ništa drugo ne pomaže onda vredi pokušati i još kod Boga.

Pitam se, međutim, kako neko ko sebe smatra sledbenikom Isusa Hrista može živeti a da ne naglašava silu molitve? Hrist je upućivao svoje

sledbenike da se neprekidno mole (1. Sol. 5,17). Hristove molitve su bile toliko usrdne i neposredne da su Ga učenici, kada je jednom došao sa svog molitvenog časa, zapitali i zatražili: "*Gospode, nauči i nas se tako moliti.*" (Lk. 11,1). Oni su videli činjenicu da je Isus kroz molitvu povezan sa Bogom, pa su i oni poželeli imati takvo iskustvo.

U Bibliji nalazimo mnoge izveštaje o ljudima kojima je Bog odgovorio na njihove molitve. Svi oni su bili žarki moliooci i Bog ih je uslišavao. Bog je odgovarao na molitve ovih ljudi i oni su silnije od bilo kog vojskovođe skretali tok istorije. Biblija i istorija je puna takvih primera.

Mogli bi i mi menjati tok događaja ako bi klekli na svoja kolena i žarko molili za spasenje drugih, ali i za probuđenje onih koji vode crkve i države. Džon Vesli (John Wesley) se molio i Englesku je zahvatilo probuđenje. Džonatan Edvards (Jonathan Edwards) se molio i došlo je obnovenje u Nortamptonu (Northampton, Massachusetts), gde su se hiljadu ljudi pridružili crkvama. Molitve su menjale tokove istorijskih događanja.

Kada su učenici došli Isusu sa molbom: "*Gospode, nauči nas moliti*", On im je odgovorio dajući im obrazac molitve, koji mi nazivamo "*Oče naš*". Međutim, ova molitva je bila sam deo njegove svete pouke o molitvi. U mnogim odeljcima Isus Hrist je dao dalja uputstva i čitave serije lekcija o molitvi. Isus je imao samo tri godine za svoju javnu službu, no ipak nikad nije previše žurio a da ne bi posvetio dovoljno vremena molitvi. Isus je mnogo vremena provodio u molitvi i to je bila najveća lekcija o molitvi koju je ostavio svojim učenicima - živi primer..

No, kako smo mi brzi i nemarni u molitvi i nemamo vremena za nju. Najčešće, izgovaramo užurbano neke fraze i rečenice, koje tokom dana i zaboravio - ono šta smo govorili Bogu. Ovo nije molitveni program koji je Isus dao svojim učenicima. Isus je vadio dugo i učestalo, i očekivao odgovor na molitvu. Mi čitamo da je On provodio čitave noći u žarkoj molitvi. A kako malo istrajnosti i doslednosti u moljenju pokazujemo mi!

Pismo nam zapoveda: "*Bez prestanka se molite*" (1. Sol. 5,17). Ovo bi trebala biti lozinka svakog Isusovog sledbenika.

Nikada ne prestaj moliti se - ma koliko mračan i

beznadežan tvoj slučaj izgledao. Jednom mi je pisala neka žena da se molila deset godina za obraćenje svoga muža, ali ovaj je postajao sve tvrdi. Preporučio sam joj da nastavi sa molitvom. Posle nekog vremena kasnije ponovo sam se čuo sa njom. Govorila mi je kako se njen muž slavno i na čudesan način obratio. Šta bi se dogodilo da se ona prestala moliti nakon deset godina?

Gospod se često molio nasamo, odvajajući sebe od svega što bi ga prekidalo ili ometalo. Snažno vam preporučujem da potražite neku sobu, neki svoj molitveni kutak u vašoj kući gde se možete redovno nasamo susretati sa Bogom.

Dok posmatramo Isusov molitveni život, primećujemo ozbiljnost kojom se molio. Novi zavet izveštava kako je uzviknuo jakim glasom u Getsemaniji. Fizički i duševni intenzitet ovog moljenja je bio takav da se znoj pretvorio "u kapi krvi" (Lk. 22,44). To je bila žarka molitva, molitva u kojoj je učestvovalo celo Njegovo biće.

Mi prečesto koristimo sićušne molbe, govorničke fraze i reči drugih ljudi, umesto da uzvikujemo iz dubine svoje duše. I tako prečesto, kada pođemo na molitvu naše misli lutaju. Vređamo Boga kada mu svojim usnama govorimo dok su nam srca daleka od Njega. Pretpostavimo da govorimo nekoj važnoj osobi. Da li bi naše misli makar i za trenutak odlutale? Ne, bili bi smo sabrani i zainteresovani za sve što se govori i pomno bi pratili i osluškivali reakcije koje dolaze od te osobe.

Isus nas poučava za koga treba da se zastupnički molimo. Koliko iznenađuju njegove pouke i njegov primer! Govori nam da se "*molimo za one koji vas zloupotrebljavaju i koji vas proganjaju*" (Mt. 5,44). Drugim rečima, kaže da se molimo za svoje neprijatelje - one koji nas mrze i žele nam zlo.

U prvim rečima koje je Isus izgovorio sa krsta, pošto su teški ekseri probili njegove ruke i noge, bila je molitva za one koji su ga razapeli. Rekao je: "*Oče, oprosti im, jer ne znaju šta čine.*" (Lk. 23,34) Koliko nas je ikada provodilo vreme na molitvi moleći za svoje neprijatelje?

Pismo nas, takođe, uči da se molimo za obraćenje grešnika. Prisluskiavao sam diskusiji nekih verskih vođa "o načinima uspešne evangelizacije". Nisam čuo da su i jednom

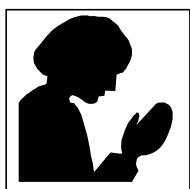
spomenuli molitvu. Međutim, poznajem čitav niz crkava koje svake godine pridobijaju mnoge za Gospoda jedino zahvaljujući molitvi. Ako u našem krugu poznanika postoji i jedna osoba kojoj je potreban Hrist, onda treba početi da se za njega/nju molimo. Bićemo začuđeni kako će Bog početi svoje delo privlačenja te osobe k sebi.

Još jedna lekcija koju Isus poučava jeste pobedonosna sigurnost da Bog odgovara na svaku istinsku molbu. Skeptici možda u to sumnjaju, sve poriču ili se tome ismejavaju. No evo, ličnog Hristovog obećanja: **"Ako ostanete u meni i reći moje u vama ostanu, išćite što god hoćete i biće vam."** (Jn. 15,7) Treba da se na ovo obećanje oslanjamo, ali pre toga da ispuni i uslov koji tu stoji: **"Ako ostanete u meni i reći moje u vama ostanu"**. Radi se o poslušnosti, o izvršavanju Gospodnjih zapovesti - Reći Božje.

Oni koji hodaju u poslušnosti, takvi mogu očekivati da će njihov nebeski Otac *"ispuniti sve njihove potrebe prema bogatstvu svoje slave po Isusu Hristu."* (Fil. 4,19), jer oni žive za *"carstvo nebesko i njegovu pravednost"* (Mt. 6,33)

Molitva nije ni malo lak "posao", i da bi dobro molili mi trebamo pomoć. Zbog toga mi trebamo dozvoliti Svetom Duhu da nam pomogne u našem molitvenom životu, upravo kao što je obećao u Rimljanima 8,27: *"On zastupa svete prema Božjoj volji."* Tvoja molitva mora biti u skladu sa Božjom voljom i Sveti Duh je u stanju to učini za tebe (1. Kor. 14,2; 1. Kor. 14,13-15).

Trebamo da naučimo šta znači "pokoriti se Bogu", da svoju volju ne stavljamo iznad Božje volje. Da naučimo tešku lekciju moljenja poput Božjeg Sina koji se molio: *"Ali ne moja, nego tvoja volja neka bude."* (Lk. 22,42) Molitva koja odiše ovakvim stavom jeste jednostavna neposredna molitva. Molitva koja će otvarati nove duhovne horizonte i pobeđe za tebe i dodati novu dimenziju tvom životu sa Hristom. ◀

UGODIO JE BOGU

Gipsy Smith

"Verom bi Enoh prenesen da ne vidi smrt; i ne nađe se, jer ga Bog premesti, jer pre nego ga premesti, dobi svedočanstvo da ugodi Bogu." (Jev. 11,5 RDK)

Koliko je važno ugoditi Bogu i hodati s Njim!

U Engleskoj je bila jedna mala devojčica koja je čula starije kako govore o tome da je Enoh bio prenesen. Iako joj sve to nije bilo sasvim jasno, stvorila je vlastitu sliku svega toga te rekla: "Mama, on je onoga dana otišao sa Bogom tako daleko da se zaboravio vratiti. Pretpostavljam da mu je Bog tada rekao: 'Tako si daleko došao, ostani ovde. Tamo u svetu si bio dovoljno dugo, ostani sada zauvek sa mnom.'"

Da ste poznavali Enoha, poznavali bi ste i Boga. Kažem to sa strahopoštovanjem. Jer hodati sa Bogom kao što je Enoh hodao sa Njime, znači pokazivati Boga onima oko sebe. To je ono što vera u suštini i znači. Dakle, uzeti i imati Boga u svojem životu je kao otvoreni poziv drugima, vi im govorite: "Gledaj Boga!"

Govorim li ili ne, moj će život, ako Bog ide sa mnom, odražavati moga Gospodara, a isto tako će biti i sa vašim životom. Ako moj život ne pokazuje Hrista, on je pogrešan, a ako i vaš život to ne čini i on je pogrešan. Negde je usput zapelo.

Zašto već tri nedelje svakoga dana ispunjavate ovu salu? Zašto? Zašto ste ovde i ovoga jutra? Šta vas je dovelo? Šta vas je navelo da dođete i po današnjoj kiši, po ovom groznom vremenu? Šta vas je podstaklo? Šta je to pokrenulo vaš grad? Šta je jednako privuklo pažnju i bogatih i siromašnih?

Šta je postala tema "broj jedan" razgovora u gradu? Probuđenje? *Gipsy Smith*? Ako tako mislite, onda ništa ne znate. Ako bi *Gipsy Smith* stao na ovaj podij i šest dana govorio bilo koju drugu temu vi ne bi ste ispunili ovu salu. Mogu govoriti o stvarima prošlosti, o stvarima sadašnjosti, o stvarima koje će doći i vi ćete možda jednom doći, ali ovu salu nećete dvaput ispuniti ni zbog koje druge teme osim zbog osobe Sina Božjega. Evanđelje Sina Božjega zahvatilo vam je srce i na ovaj ili onaj način

osećate i raspoznajete delovanje Njegovog Duha na vama. To je ono što vas je dovelo ovamo i ništa drugo na ovom svetu.

Hrist u meni znači nada za nekog drugog. To je pokazivanje Boga u ljudskim životima koje će spasiti svet, a vi i ja moramo naučiti kako Ga drugima istinito pokazivati.

Avraam je hodao za Bogom, ali on je hodao i pred Bogom. To znači da je on sledio svog Gospoda potpuno i predano. On je hodao tako kroz život da je Gospod gledao i mogao videti svaki njegov korak. Međutim, Enoh je hodao sa Njim, uz Njega, pored Njega.

Pitam se, idete li vi za Njim? Ili idete li ispred Njega? Ili hodate li sa Njime? Pitam se, jeste li izlazili sa ovih bogoslužjenja tokom ovih dana sa Njime, jeste li išli lakšeg koraka, sa više radosti u svojoj duši i sa svetlom u očima koje nikada ranije nije bilo prisutno? Pitam se jeste li rekli: "Video sam Gospoda"? Ovo su važna pitanja, jer to sve čini drugačijim. Kada Bog ulazi u vaš život, moj brate, moja sestro, nebo se ne čini daleko, već vrlo blizu i vrlo stvarno.

Kažem vam to iz mog srećnog iskustva. Znaite li išta o hodanju sa Bogom? Jer ako znate, i vaša žena to zna. Prvo mesto gde će to biti vidljivo biće u vašem domu.

Nedavno mi je došla jedna žena i rekla: "Brate *Smith*-e, Gospod mi je otkrio da moram ići propovedati evanđelje po svetu. Udata sam žena i imam dvanaestero dece..." Uzeo sam je za ruku i rekao joj da mora biti najsrećnija žena na svetu. "Zašto?" pitala je. "Bog ti je rekao da moraš propovedati evanđelje i pobrinuo se za porodicu, te je ti možeš napustiti, svu svoju decu..." Ona se zamislila, kada sam joj ovo rekao.

Ne, draga majko tvoje mesto je uz tvoju porodicu. Tvoje mesto je u tvome domu gde su tvoja deca. Tvoje mesto je, moj brate, tamo gde su tvoja deca. Jer ako ne možeš propovedati Hrista kod kuće, na svome pragu, onda Ga ne možeš propovedati ni nigde drugde, barem što se mene tiče. Prvo u svome vlastitom domu, to je pravo mesto. Kažem ti, ako ljubiš Hrista, razumećeš što je jedan od vaših vlastitih pesnika tako divno izrekao kad je napisao: *"I sa mnom hoda i govori mi da i ja Njemu pripadam; radost koju delimo dok tako hodamo niko ne poznaje."*

Jutros sam ovde video jednu majku, a sa njom su bile njene krasne kćerke, hrišćanke. One se interesuju za duhovne stvari. Zašto? Jer je njihova majka to stavila u njih dok su još bile male devojčice. Ona im je bila uzor u hodanju s Bogom.

Da li hodate sa Bogom, a vaša žena i deca nisu s vama? Dragi moji ljudi, negde ste zašli s puta. Negde ste se morali napraviti pogrešan korak. Da nije tako, zadobili bi ste svoju porodicu za Hrista. Kada se sve smeši, a onda iznenada dolazi do provale i postaje mračno te činite stvari zbog kojih se kajete, onda negde dolazi do iskrivljenosti.

Imao sam takvu osobu u zajednici gde sam bio pastor. Jedna žena je običavala moliti za svoga muža na svakome molitvenom sastanku. Ime mu je bilo Džon. Pokušavao sam ga dovesti u crkvu. Za njega sam pripremio i propovedi. Baca sam mrežu oko njega, ali nekako ga nisam uspevao zadobiti. Video sam da je duboko ganut i da plače na bogoslužjenju te sam očekivao da će se predati, ali nikada to nije učinio. No, u crkvi su se dešavala obraćenja. Nije prošla nijedna nedelja za četiri godine moje službe kao pastora a da nisam imao obraćenja. I ljudi u mojoj crkvi su predano radili na tome. Nisam imao nijednog čoveka koji bi sedeo u zadnjem redu i nestao iz sale čim bi čuo "amen". Znate, neki ljudi to čine.

Ona je, dakle, često i ozbiljno sa suzama molila za njega i očekivala da će doneti odluku, ali nije. Nije se predao i moje je srce bilo razočarano. Jedne noći nisam mogao spavati.

Sledećeg jutra otišao sam u njegovu kancelariju (bio je poslovan čovek) i tražio da ga vidim.

"Radim, zauzet sam", poslao je odgovor, po sekretarici.

"Recite mu", rekao sam, "da i ja radim i da neću otići dok ga ne vidim."

Rekli su mu to i za nekoliko trenutaka došla je poruka: "Ako ste u takvom raspoloženju, onda bolje da uđete."

Kad sam ušao, rekao sam: "Želim nasamo s vama razgovarati. Molim vas, neka sekretarica ode."

Kad je izašla, rekao sam mu: "Prošle večeri Bog vam je govorio, ali niste se predali Hristu, a

ja ne znam zašto. Zbog vašeg odbijanja nisam mogao spavati. Uznemiren sam. Želim znati je li to moja pogreška, jer ako jeste, spustiću se na koljena i tražiti Boga da mi oprost. Video sam vas dotaknute silom Božjom, ali sam video i da odlazite bez Hrista. Je li to moja pogreška?

"Ne", rekao je, "nije. Volim vas. Poštujem vas. Znam da bi trebao doći Hristu, ali postoje razlozi."

Ako je ikada jedan muškarac hteo biti odan svojoj ženi, on je to pokušao biti tog jutra.

"Želim znati o čemu se radi", rekao sam mu.

"Mary je dobra žena", rekao je, "ljupka žena, ali ima užasnu ćud. Prošle nedelje ponovno se razljutila i to je ono što me drži podalje od svega toga."

Dakle, to je bilo to. To je bio kamen spoticanja. Na ovom svetu morate uzeti ljude takve kakvi su. Đavo će sve učiniti da male prepreke postanu velike, da vi nesvesno, drugima blokirate put i sprečite druge ljude da uđu u spasenje.

"O, Mary!" rekao sam. "Dobro, biću spreman za Mary sledeći put."

Iste nedelje Mary je došla na molitveni sastanak i rekla: "Gospodine *Smith*-e, kada će se moj *John* obratiti?"

"Čim ti središ svoje stvari sa Bogom", odgovorio sam joj.

"Ja?"

"Da, ti, *Mary*."

"Znam", rekla je plačući, "radi se o mom nekontrolisanom besu."

"Da, to je ta stvar koja zadržava tvoga muža."

Mary nije hodala sa Bogom kad je bila ljuta i ružno se ponašala, a osim toga, reči izgovorene u gnev su vrlo skupe i opasne.

Neki od vas slomili ste nečije srce okrutnim rečima i besom. Sa svojom ljutnjom vi niste poput Isusa.

Hodajte s njim! O, kako je to blagosloven put! Neka vam Bog pomogne! Enoh je hodao sa

Bogom, a i vi i ja možemo hodati poput njega ići tim istim putem. ◀

Rodney Smit (Rodney Smith, 1860-1947), poznat kao "Džipsi Smit" (Gipsy Smith), je bio poznati metodistički evanđelista. Roditelji su mu bili Romi i iz tog razloga on nosi nadimak Džipsi. Obraćanje Gospodu je doživeo kada je imao šesnaest godina. Vodio je brojne sastanke probuđenja širom Engleske, i bio je poznat kao vatreni propovednik. Njegovi pozivi natrag Hristu i na probuđenje i dan danas pale srca.

ZA NAS I ZBOG NAS

Aleksandar Birviš

"A On bolesti naše nosi i nemoći naše uze na se, a mi mišljismo da je ranjen, da Ga Bog bije i muči. Ali On bi ranjen za naše prestupe, izbijen za naša bezakonja; kar beše na Njemu našeg mira radi, i ranom Njegovom mi se iscelismo. Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas."
(Isa. 53:4-6 RDK)

Prorok govori o Bogu, ali i o ljudima. Božija volja se ostvaruje na čoveku, na sinovima čovečijim, na narodu i pojedincima.

Naše bolesti i nemoći. Kakve veze ima obećani Pomazanik sa bolestima i nemoćima. Sluga Božji se prihvata poslova kojima se ne hrani ljudska sujeta: Ljudi vole da budu lekari, ali ne vole da budu bolesni. Hristos se prihvatio upravo toga. Pritom On ne gubi od svog dostojanstva. Šta je Gospod Isus uzeo na sebe? Uzeo je moje slabosti, nemoći, prestupe, grehe. Spasitelj je prihvatio stanje za koje nije bio kriv. Zato je Njegova lična nevolja bila veća i žalost Mu je bila dublja: Njega je oduševljavalo poslanje i zadatak, ali Mu je bilo teško da se bez svoje krivice našao na mukama. Jedini razlog Njegovog učešća u izbavljenju je bila ljubav prema palom čoveku: Sin Božiji se stavio na mesto prestupnika i patio kao da je On učinio greh i kao da je dužan da ispašta za grešničke krivice.

A mi mišljismo. Nerazumevanje je bilo stalno prisutno i za vreme proroka i za vreme Hristovo

i za vreme apostolsko. Ono je prisutno i danas. Spasitelj i savremenici i sunarodnici nisu shvatali šta im ono donosi. Još manje su bili naklonjeni proslavljanju neugledna Pomazanika. Njih je zbunjivala i odbijala Njegova snishodljivost i to su Mu računali kao nedostatak. U svojim poslednjim ovozemaljskim časovima Gospod Isus je bio izložen ruganju. Rugači su odista verovali da Spasitelj nije po volji nebeskog Oca. Osnova za takvu pretpostavku je bila ono što su videli: Otac se ne zauzima za Sina, prepušta Ga nasilnicima i ne skida Ga s krsta. To je za rugače (i ne samo za njih) značilo da je Isus izgubio Očevu naklonost. Pa, i oni mirni i pobožni Jevreji nisu mogli da prihvate Hrista kao stradalnika. Oni su bili skloni da veruju da je Bog odbacio Isusa iz Nazareta. Zašto? To oni nisu pitali, jer bilo bi greh postavljati Bogu pitanja. Do čovekove svesti teško dopire istina da to što se s Gospodom dešavalo, da je to bilo zbog ljudi.

Treba verovati da je Hristos nešto učinio za nas. Njegova dela nisu bila samopokazivanje i samodokazivanje. To su dela sa određenim i vrlo stvarnim posledicama.

Ljudski zaključci su bili pogrešni. Prorok pokazuje u čemu je bila greška. Hristove patnje i umiranje ne daju se uključiti u koloseke i struje ljudskoga mišljenja. Želi li čovek da se uključi u Reč, on mora da se osloni na otkrivenje da to produbljuje. Neki zaključak i stav može izgledati ludost. Pred ljudima tako i izgleda jer se protiv njihovim zakonima mišljenja i navikama ubeđivanja. Međutim, to ne znači da je Božija reč netačna i nedelotvorna. Naprotiv, ona je vrlo delotvorna, jer sadrži Božiju volju.

On bi ranjen. Hristove rane nas obavezuju da se uzdamo samo u Njegovu žrtvu, da ljudske napore i dostignuća ne smatramo spasonosnim i životvornim. Apostol Pavle piše: *"Jer nisam mislio da znam što među vama osim Isusa Hrista, i toga raspeta."* (1. Kor. 2,2) Istovremeno zajednica dece Božije se mora okrenuti objavljivanju Hrista Isusa, Spasitelja i Gospoda.

Prestupi i bezakonja. Ljudski gresi nisu okrivili Gospoda, nego je On dobrovoljno i promišljeno prihvatio krivicu za greh kao osnov za Božiju kaznu koja će se nad njim izvršiti. Ljudi iz Hristove okoline su izbegavali ovaj značaj krsta. Mnogi izbegavaju i danas. Ipak, Spasiteljev čin ostaje. Njegove posledice su delotvorne i u naše vreme. Potrebno je verom prihvatiti Hristovu zastupničku smrt: Ljudima je

oprošteno, neće biti ispaštanja i umiranja, jer nebeski Otac je prihvatio Spasiteljevu žrtvu. Danas Bog nudi opravdanje onima koji veruju u Hrista.

Za naša bezakonja, našeg mira radi.

Pogrešna mišljenja nisu i slaba mišljenja. Čovek se teško oslobađa nečeg što je sam izgradio i što je postalo deo njegove svakodnevice. Međutim, Spasitelj je toliko mnogo učinio za nas da je štetno i pogubno ako čovek ostane slep i gluh za dobrotu i milost i sve drugo što Bog nudi. Saberimo se i odlučimo da vidimo Njega, Spasitelja i Gospoda, kako za nas gine i kako nama donosi izbavljenje i mir.

Ranom njegovom. Nije bila rana nekog od nas. Nisam patio ja. Čovekovi naponi nisu dovoljni da bi se razumeo Hristos stradalnik. Grešniku nedostaje potrebna volja da bi se prihvatio Božije volje. Kako to prebroditi? Treba tražiti puteve koji ne zavise od čoveka.

(1) Ne obraćati se ljudima, obraćati se Bogu. Gospod je patio, Sin Božiji je uspostavio mir s nebeskim Ocem, Hristos nam je doneo isceljenje. Bog jedini može da spase. On je pokazao i svoju dobru volju da izbavi. Njega treba tražiti pre svega i svrh svega. Ne usaglašavati svoju volju sa bilo čim drugim.

(2) Neizostavno poslušati Gospodnje zahteve. U Svetom pismu nam je otkrivena Božija volja. Neke od zamisli iz Božije reči danas žive tako samostalno da ljudi i ne primećuju odakle one dolaze. Zato se zaboravlja da sve što je dobro, plemenito i lepo potiče od Boga. Istinsko dobro je zato dobro što potiče iz Božije reči. Izvorna plemenitost je zato plemenitost što ju je Bog obeležio kao takvu. Neiskvarena lepota je zato lepota što je izišla iz Božije stvaralačke radionice. Zato se mora temeljito paziti na Svevišnja merila i zahteve Svevišnje volje.

(3) Udružiti se sa tražiocima spasenja. Hristos nam je omogućio da postanemo Božiji sinovi i Božije kćeri. To je posledica vere. Bog je obećao: *"I biću vam otac, i vi ćete biti moji sinovi i kćeri govori Gospod Svedržitelj."* (2. Kor. 6,18) Verom se uključujemo u veliku porodicu. Tako mi, ovde, imamo brata iz Libana, brata iz Centralne Afrike, sestru iz Grčke i dve američke porodice. Ništa nama ne smeta da budemo svoji zato što smo Gospodnji. Pripadamo Hristu i tako pripadamo onima koji su bili, koji jesu i koji će doći da Mu se priključe.

(4) Pripadati Bogu. Kad neko pripada zajednici dece Božije, trebalo bi da pripada i samom Bogu. U tom slučaju mi bismo imali da razgovaramo o nekoj posebnoj pripadnosti. Međutim, postoji živi savez između Boga i čoveka. Kao svaki ugovor i ovaj valja da se proverava u životu. Kako se obavlja? Ko se drži obaveza i u kojoj meri ih dosledno ispunjava?

a) Ima ljudi koji vrlo iskreno i požrtvovano pripadaju zajednici dece Božije, ali ipak nisu Boga doživeli i ne pripadaju Mu. Njihov život je ispunjen doživljajem našeg oblika zajedništva i bratstva, te veruju da su time ispunili Božiju volju. Sva sreća je da ih Gospod ne ostavlja u tom prividu. On ih dovodi k sebi, daje im određena iskustva i osposobljava sasvim određenim darovima dajući im sasvim određene zadatke.

b) Ima vernika koji su prihvatili Hrista kao Spasitelja, ali im On još nije Gospod. Gospod znači "Onaj koji jeste". U odnosu na Njegovo "jeste" sve drugo je "nije". Drugim rečima, Hristovo postojanje u životu jedne osobe isključuje sve drugo, pa i vlastiti život iste osobe, *"jer ja zakonom zakonu umreh da Bogu živim; s Hristom se razapeh. A ja više ne živim, nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božijeg, kome omileh, i predade sebe za mene"* (Gal. 2,19-20). To je potpuno pripadanje Bogu i u njemu se valja usavršavati.

"Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas." Prorok uvodi neke nove slike, ali ne saopštava ništa neobično. Pre bi se moglo kazati da saopštava nešto što je bilo uobičajeno.

Svi mi. Sav ljudski rod se odvojio od Boga. Prvi slušaoci i čitaoci razumevali su da se to odnosi na Jevreje. Međutim, svaki čitalac i slušalac do kog dopire ova reč treba da bude pošten i da kaže: Ovo se odnosi i na mene. Niko nije bez greha, pa ni ja. Tu je početna tačka svake evangelizacije, bilo da slušaoci veruju ili ne veruju. Greh je toliko prisutan i uočljiv u celokupnom ljudskom rodu da ni najokoreliji bezbožnici ne mogu a da ne priznaju njegovo postojanje.

Kao ovce. Poređenje sa ovcima je svakako proisteklo iz pastirskog života. U ono vreme (a i u vreme do raspada Otomanske Imperije posle prvog svetskog rata) sav narod je vrlo dobro

poznavao ovčarstvo i način života u vezi s njim. Međutim, ovo poređenje ima i svoj duhovni razlog: Ovca je životinja koja se prinosila na žrtvu. Ona je označavala Jevrejima razumljive obrede, jer su se oni bogoslužnju poučavali od malena. Tako su pri pogledu na ovcu ili pri razgovoru o njoj, jevrejski dečaci, mladići i zreli ljudi podrazumevali Božiji naum. Ovca posredno, ali očigledno, govori o namerama Božijim i njegovoj spasonosnoj ljubavi, a i o nepodmitljivoj pravednosti živog Boga. Takva jedna životinja, namenjena svetinji hrama, prikazana je kao spremna da zastrani, da otpadne. Nije li to pouka čoveku: Bog ga je namenio svetinji, a on je otišao u suprotnom pravcu?

Okrenu svojim putem. Ovce su životinje sklone stadu, tj. hrišćanski život je život u zajednici. Sveti Duh savetuje na ovaj način: neka se hrišćani drže svoje zajednice; opasno je ako je napuštaju i traže nekakve vlastite puteve bilo k Bogu bilo od Boga. Sa gledišta Svetog pisma traženje sopstvenog puta spasenja je lutanje koje odvodi u greh. Zašto? Zato što je to želja za zadovoljenjem lične gordosti i nadmenosti. Pisano je: *"Nego svakog kuša njegova slast, koja ga vuče i mami."* (Jak. 1,14) Istina o ovoj vrsti zastranjivanja i lutanja važi za svako vreme i za budućnost što će prethoditi Spasiteljevom ponovnom dolasku: *"I ovo znajte najpre da će u poslednje dane doći rugači koji će živeti po svojim željama."* (2. Pet. 3,3) Greh je postao navika, grehovnost nasledna, sa njom se rađamo, a često je i volimo. Ljudi imaju posebne sklonosti, želje, mišljenja, potrebe i mogućnosti, ali im je stremljenje uvek isto - svi teže prema grehu, sve dok ih Gospod ne uputi putem pravde. Svevišnji to ne čini na silu. Vraćanje Bogu nije čin prinude. Bog ne čini nasilje nad čovekovom voljom, nego upoznaje ljude sa Hristovim delom.

Gospod pusti na nj. Obećani Pomazanik uzima na sebe sve ljudske opakosti, teške i lake, naivne i prepredene, slučajne i namerne. Sve njih je nebeski Otac stavio na Sina i sve njih će Sin izneti na krst. Saznavši ovo hrišćani valja da objavljuju Evanđelje i da pozivamo narod na obraćenje. Zašto?

(1) Obraćanje je potreba, jer nema drugih mogućnosti da ogrehovljeni čovek pristupi Bogu, *"jer onaj koji hoće da dođe Bogu, valja da veruje da ima Bog i da plaća onima koji ga traže."* (Jev. 11,6)

(2) Obraćanje je hitna potreba. Za ljude je važno da što pre čuju vest o Hristu, jer (a) svi su pod grehom i u stalnoj su opasnosti da odu u večnu propast; (b) sutra se mogu promeniti prilike i pogodnosti za objavljivanje Evanđelja i prihvatanje Hrista.

(3) Ne očekujemo da sutrašnji propovednici više učine od onog što današnji već čine. ◀

Izvor: ISKRE, 1989/8-9.

SUPROTNE PREDSTAVE O BOGU

C.S. Lewis

Ako me upitate u šta hrišćani veruju, počecu odgovor time što ću reći u šta bi hrišćani trebalo da veruju. Ako ste hrišćanin, ne treba da verujete da su sve druge religije potpuno pogrešne. Ako ste pak ateista, morate verovati da su sve religije sveta u osnovi jedna velika pogreška. Ukoliko ste hrišćanin, slobodno možete verovati u sve te religije, čak i najneobičnije među njima. U vreme dok sam još bio ateista, morao sam da se prisilim na pomisao da je većina čovečanstva u zabludi u vezi najvažnijeg. Kada sam postao hrišćanin, mogao sam razmišljati mnogo slobodnije. Naravno, biti hrišćanin znači misliti da je hrišćanstvo u pravu tamo gde se razlikuje od drugih religija. Kao u aritmetici - samo je jedan rezultat ispravan, dok su svi ostali pogrešni, ali su neki od njih bliži ispravnom rezultatu od drugih.

Na toj osnovi čovečanstvo se, grubo uzevši, može podeliti na dve velike grupe: na većinu koja veruje u nekog Boga ili bogove i na manjinu koja ne veruje ni u kakvog Boga. Prema tome, hrišćanstvo bi smo mogli ubrojati u većinu - tj. svrstati ga uz stare Grke, Rimljane, savremene divljake, stoike, platoniste, hinduse, muslimane, itd. nasuprot savremenom materijalizmu zapada.

Nadalje, oni koji veruju u Boga mogu se podeliti prema tome u kakvog Boga veruju. Ovde se mišljenja uveliko razlikuju. Jedni tvrde da je Bog s one strane dobra i zla. Ljudi nešto nazivaju dobrim, a drugo lošim. Međutim, neki smatraju, da je tako samo s naše tačke gledanja, to što je

čovek mudriji, to će manje nešto nazivati dobrim ili lošim. Sve više će uviđati da je svaka stvar s jedne strane dobra, a s druge loša i da drukčije ne može biti. Dosledno tome, ovakvi misle da će ta razlika nestati mnogo pre no što se približimo Božjem gledištu. Kazaće otprilike ovako: Rak nazivamo lošim, jer ubija čoveka, no isto tako mogli bi smo lošim nazvati vrsnog hirurga zbog toga što ubija rak. Sve zavisi od ugla iz kojeg gledamo. Prema drugom, suprotnom mišljenju *dobar* ili *pravedan* Bog je onaj koji se opredeljuje, ljubi ljubav, dok mrzi mržnju, koji od nas traži da se ponašamo na ovaj, a ne na onaj način. Prvo gledište, dakle ono koje tvrdi da je Bog s one strane dobra i zla, naziva se panteizam. Zastupnik ovog pravca je veliki pruski filozof Hegel, i koliko se meni čini takođe i hindusi. Zastupnici drugog stava su Jevreji, muslimani i hrišćani.

Uporedo sa ovom velikom razlikom između panteizma i hrišćanskog poimanja Boga obično ide i druga razlika. Panteisti obično veruju da Bog, da tako kažemo, pokreće svemir onako kao što mi pokrećemo vlastito telo - gotovo da je sam svemir Bog, tako da ako ne bi postojao svemir, ne bi bilo ni Boga, pa je prema tome, sve što postoji, deo Boga. Hrišćanska predstava o Bogu je potpuno različita. Hrišćani veruju da je Bog zamislio i stvorio svet onako kao što umetnik stvara sliku ili kompozitor muziku. Slikar nije isto što i slika i on ne umire ako uništimo njegovo delo. Kazaćete: "Da, ali on je uneo veliki deo sebe u tu sliku." No, to jedino znači da su čitava njezina lepota i zanimljivost proizišli iz njegove glave. Njegovo se umeće ne nalazi u slici na isti način kao što se nalazi u njegovoj glavi ili rukama.

Verujem da sada uočavate kako prva razlika između panteizma i hrišćanstva nosi sa sobom i drugu. Ako razliku između dobra i zla ne uzimate sasvim ozbiljno, tada je lako reći kako je sve što postoji deo Boga. Ukoliko smatrate da nešto može biti stvarno loše, a da je Bog stvarno dobar, onda nećete moći govoriti na taj način. Moraćete verovati da je Bog odvojen od sveta te da je mnogo onoga što primećujemo u svetu protiv njegove volje. Panteista koji je suočen sa problemom bolesti ili sirotinje, reći će: "Kad biste to mogli pogledati iz božanskog ugla, shvatili biste da je i to Bog." Hrišćanin bi rekao: "Ne lupetaj gluposti!" Jer, hrišćanstvo je aktivna religija. Ono tvrdi da je Bog stvorio svet - prostor i vreme, toplinu i hladnoću, boje i ukuse, sve životinje i biljke, sve je to Bog *izmislio iz svoje glave*.

Naravno, to pokreće, vrlo veliko pitanje. Ako je dobri Bog stvorio svet, zašto je taj svet pošao nizbrdo? Mnogo godina nisam nikako želeo slušati odgovore hrišćana na ova pitanja. Činilo mi se da je mnogo jednostavnije i lakše kazati da svet nije stvorila nikakva razumna sila, bez obzira na to koliko njihovi dokazi bili uverljivi. Zar nisu ti dokazi, u stvari, samo složen pokušaj da se izbegne prihvatiti ono što je sasvim očigledno? No, tada je za mene iskrsnula druga nevolja.

Moj dokaz protiv Boga se svodio na to da je svet okrutan i nepravedan. Međutim, kako sam uopšte došao do zamisli o pravdi i nepravdi? No, sa čime sam ja to ustvari upoređivao svet kada sam ga nazvao nepravednim? Po kojem kriterijumu ja to merim ili određujem? Ako je sve tako loše i besmisleno, zašto se ja, koji sam takođe deo tog besmisla, tako žestoko bunim protiv njega?

Čovek oseća da je moker tek kad padne u vodu i to zato, jer nije vodena životinja. Riba se ne oseća mokrom. Naravno, mogao bih se odreći svoje zamisli o pravdi, govoreći da je ona samo moja subjektivna predstava. No, ako bih tako postupio, tada bi propao i moj dokaz protiv Boga, jer se on zasniva na tvrdnji da je svet stvarno nepravedan, a ne samo da ne ispunjava moja lična očekivanja. Dakle, upravo prilikom pokušaja da dokažem kako Bog ne postoji, drugim rečima, kako je celokupna stvarnost besmislena, došao sam do saznanja da je jedan deo stvarnosti - naime moja predstava o pravdi - sasvim smisljena. Iz toga sledi da je ateizam suviše jednostavan. Kada bi čitav svemir bio besmislen, mi to nikad ne bi smo mogli otkriti - isto kao, ukoliko ne bi postojalo svetlo, pa prema tome niti bića sa očima, nikad ne bi smo znali da smo u tami. Tama bi bila besmislena. ◀

Iz knjige HRIŠĆANSTVO.

misaone refleksije

ŽALJENJE ZA PROŠLIM DANIMA

Preuzeto sa Interneta

"Gospode, nauči nas tako brojati dane naše, da bismo stekli srce mudro." (Ps. 90:12)

Broni Ver se godinama brinula o pacijentima u kritičnom stanju ili na samrti i tokom godina primetila je da se veliki broj ljudi, kada su suočeni sa sigurnom smrću, po pravilu okreće prošlosti i analiziranju stvari koje su mogli da promene ili urade drugačije. Većina stvari za kojima su pacijenti žalili mogu se svrstati u pet kategorija a koje je objavio Huffington Post:

1. Voleo bih da sam imao više hrabrosti da živim život onako kako sam smatrao da treba, a ne onako kako su to drugi tražili od mene.

Ovo je bila najčešća stvar za kojom su ljudi žalili. Kada neko shvati da je njegov život na samom kraju, i pogleda iza sebe, lako je shvatiti zašto su propušteni snovi i prilike na prvom mestu. Veoma je važno da tokom života pokušamo da ispunimo što veći deo naših snova, jer će u jednom trenutku doći trenutak kada to neće biti moguće. Zdravlje nudi veliku slobodu koju veliki broj ljudi ne ceni, sve dok ga ne izgubi.

2. Voleo bih da nisam toliko radio.

Ovo je izgovorio skoro svaki od mojih pacijenata. Zbog posla su propuštali odrastanje dece i druženje sa voljenima. Ovaj problem najviše su imali muškarci koji su skoro svo svoje vreme provodili na poslu pokušavajući da obezbede bolje materijalno stanje za svoju porodicu. Ukoliko pokušamo da uprostimo svoje životne navike možemo smanjiti i sredstva koja su nam potrebna za srećniji život. Manje posla stvoriće više slobodnog vremena za druženje sa bližnjima i voljenima.

3. Voleo bih da sam imao hrabrosti da podelim svoja osećanja.

Veliki broj ljudi skrivao je svoja prava osećanja kako ne bi dolazio u sukob sa ljudima. Rezultat toga bio je prosečan život koji nikada nije imao šansu da preraste u nešto bolje. Mnogi su se čak i razboleli zbog emocija koje su držali u

sebi i koje su samo rađale nezadovoljstvo i bes. Mi ne možemo da kontrolišemo reakcije drugih ljudi. Ipak, ukoliko svakome prilazite iskreno i bez skrivenih motiva, ljudi će možda na početku biti iznenađeni ili uvređeni, ali to će dovesti do znatno zdravijih i boljih odnosa ili do prekida nezdrave veze. U svakom slučaju, Vi ste ti koji će biti na dobitku.

4. Voleo bih da sam ostao u kontaktu sa starim prijateljima.

Vrlo često ljudi ne shvataju vrednost koju prijatelji iz detinjstva imaju sve dok ne bude kasno. Mnogi od nas zarobljeni su u svakodnevnom obavezama da su dozvolili da im veze sa starim prijateljima propadnu, veze sa ljudima koji nas najbolje poznaju.

5. Voleo bih da sam sebi dozvoljavao da budem srećniji.

Mnogi od mojih pacijenata sve do samog kraja nisu shvatili da je sreća izbor. Mnogi od njih zarobili su se u svakodnevnu rutinu - strah od promene doveo ih je do toga da se pred svima, čak i pred samim sobom, pretvaraju da su srećni. Međutim, duboko u sebi, želeli su da se ponovo iskreno smeju i šale kao nekada. Kada ste pri samom kraju svoga života, ono šta drugi misle o vama postaje Vama potpuno nebitno.

Smešna strana...

NEUSPELA DUHOVNA IMITACIJA

Jednog dana tri propovednika su rešila da odu zajedno na pecanje. Skupili su se ujutro na obali jezera, seli u čamac i otisnuli se malo dalje od obale, bacili svoje udice i čekali da riba zagrije.

Kako je sunce bivalo već malo jače, jedan od propovednika reče: "Uh, baš počinje da greje, moram na obalu po šešir, ostao mi je u kolima." Zatim je ustao i "hodajući po vodi" otišao do obale uzeo svoj šešir i vratio se. No, čim se vratio u čamac drugi propovednik reče: "O, ne. Trebao sam ti reći da doneseš i moje naočare za sunce. No, idem ja po njih." Propovednik

ustane, iskorači iz čamca i "hodajući po vodi" ode po svoje naočare i vrati se.

Treći propovednik, čija je crkva bila najveća i najpoznatija u gradu, sve je to ćutke i pomalo zavidno gledao ne usuđujući se išta komentarisati. Mučio se neko vreme u sebi videći šta su ova dvojica učinila a onda ustade i reče: "Braćo, idem ja malo do obale, da protegnem noge!" Hrabro iskorači ispred sebe napolje iz čamca i u istom trenu pljusne u vodu...

A kada se nekako ponovo uvukao u čamac i dok je posramljen cedio mokru odeću sa sebe, jedan od propovednika mu reče: "Brate, oprosti nam. Mi već dugo pecamo na ovom mestu i tačno znamo gde se nalazi podvodno kamenje. Trebalo je to i tebi da kažemo..."

SIONSKA TRUBA je nezavisna (interdenominaciona) hrišćanska publikacija, neprofitabilnog karaktera, koja se bavi pisanjima o verskom životu. Njeni prvi čitaoci i pisci su vernici, ljudi koji su svoje živote predali Isusu Hristu, da bi On postao njihov lični Gospod i Spasitelj. Ideja SIONSKE TRUBE je da vernicima stvori prostor, gde će se čuti njihov glas. I naravno, da posluži kao most za upoznavanje vernika u Isusa Hrista. Opširnije o SIONSKOJ TRUBI možete pročitati na stranicama: O nama i Šta verujemo? koje se nalaze na našoj Internet prezentaciji, ili nam pišite na siont@ptt.rs i slobodno nas pitajte.

Stare brojeve SIONSKE TRUBE takođe možete preuzeti sa našeg sajta.

<http://www.siont.net/>